

INTERVENCIÓ DE PASQUAL MARAGALL EN EL 10è. CONGRÉS DEL PSC

Poques vegades una persona té la fortuna de presidir alhora un país que estima i un partit que va ajudar a néixer. Un país estimat i un partit tan ben parit com aquest. No sé com agrair-vos-ho. En castellà, en aquests casos es diu: “No tengo palabras”, però en català és més propi dir: “Tinc algunes coses a dir-vos”.

En primer lloc per celebrar la presència de Manolo Chaves, el president del nostre partit espanyol, és a dir, el partit federal. Tot i ser un partit legalment com els altres, com Esquerra Republicana, el PNB, el PSOE o el PP, participem en els òrgans federals del PSOE.

Somos un poco raros. Tan raros como Catalunya -y el PSOE tan raro como España. Y el que no lo quiera entender que “se lo haga mirar” como decimos aquí. Manolo, te acordarás de un viaje que hicimos hace poco más de cuatro años, poco antes del 35 Congreso, entre Barcelona y Zaragoza, considerando cómo culminar aquel periodo difícil que tu conduciste con mano maestra tras la derrota de marzo.

El socialismo catalán hizo entonces una apuesta decidida por el cambio y por Zapatero. Y acertamos. Aquí hemos ganado la confianza del pueblo en todas las elecciones, como en Andalucía. De hecho, aquí hemos quedado primeros ininterrumpidamente desde de 1995 en todas las elecciones: locales, autonómicas, generales y europeas. Desde hace nueve años. Nos toca pues, a andaluces y catalanes, sin falsa modestia, ayudar a nuestros amigos y compañeros de la España plural a conseguir victorias.

El nostre secret té tres claus: treballar molt, respectar el passat i innovar constantment. Estimar Catalunya i perseguir la justícia social. Pel que fa a treballar, treballar amb ordre, amb precisió i sense parar, sense dormir si cal, aquest partit, del qual m'heu anomenat novament president, té un secret cada cop més conegut, una fórmula màgica que té nom i cognoms. No hi ha cap polític al sud dels Pirineus, cap, amb el cap tan ben ordenat: es diu José Montilla.

La seva tossuderia en el rigor en cada moment del present m'ha donat alguns disgustos, tants com la meva tossuderia en la projecció del futur li n'ha donat a ell. Però quan el rigor i la projecció se sumen, el present i el futur es troben. De debò, ha estat i seguirà sent un plaer treballar amb el Pepe i amb tots vosaltres. El quartet que formem amb la nova

vicepresidenta, Manuela de Madre, i el nou viceprimer secretari, Miquel Iceta, és imbatible. L'equip ampliat amb Antoni Castells i Ernest Maragall, i amb Narcís Serra i Quim Nadal, i sempre que ha pogut amb l'alcalde Clos, ens ha permès, ho confesso, travessar amb èxit un dels períodes més apassionants de la història política recent, però també un dels més dramàtics. Oi que em deixareu convocar-los informalment sempre que calgui?

Sense la negociació del pacte tripartit que van fer el Pepe i l'Ernest ara no fórem aquí. Vull dir que no hauríem aconseguit ni nosaltres ni Catalunya, la perspectiva esplèndida que se'ns obre al davant. I que per cert la gent ha captat amb una majoria aclaparadora. Narcís Serra ja fa temps que demana que el deixem treballar tranquil en la creació del "think tank" més important d'Espanya i Iberoamèrica en política internacional i economia internacional. Ja el deixarem. Però la persona més decisiva, després de Felipe González, en la reforma de l'Exèrcit, la integració en els esquemes de defensa europeus i occidentals, i finalment en la conducció del Govern socialista espanyol, no podia no estar present en la fase de llançament del Govern català i d'orientació de l'estratègia del socialistes catalans.

La defenestració de Narcís Serra del Govern, exigida pel PP i CiU l'estiu de 1995, és un dels moments més negres de la governació espanyola recent i un dels més difícils en la marxa del nostre partit. La dialèctica que aleshores es va consagrar –val a dir, que Espanya només es pot governar, llevat de períodes extraordinaris de majories absolutes, amb una aliança entre un gran partit espanyol i els nacionalismes perifèrics- és funesta. Porta a la deriva cap al pacte entre dues parts que es malfien profundament l'una de l'altra i que per tant, si bé poden expressar els interessos en joc, són incapaces de dibuixar el futur de l'Espanya plural a que es referia José Luis Rodríguez Zapatero quan el 35è. Congrés deia, i cito: "Tenemos que reafirmar el proyecto de la España constitucional, el proyecto de un Estado plural i común, un proyecto que garantiza la identidad de todos, la de cada región, de cada nacionalidad, de cada nación. Un proyecto que ha de tener una vertebración inequívocamente federal, generosa y amplia".

Aquest Zapatero és el nostre Zapatero. Aquest Zapatero i el que parla de llibertat com el màxim valor, de la fidelitat a la gent del poble, del compromís amb els valors, de la transparència i la correspondència entre paraules i actes, d'una política internacional basada en la justícia i no en la força, actituds que l'han dut a retirar les tropes de l'Iraq com havia promès, a capgirar l'escena internacional i a donar un tomb espectacular a la política espanyola, tant interior com exterior.

Amics i amigues, Catalunya té al davant una oportunitat que no se'ns ha donat sovint: la de viure un present i projectar un esdevenidor a l'alçada dels somnis dels nostres avis i de les aspiracions dels nostres néts. Només ens reca que els nostres companys desapareguts, que els nostres pares, aquells que ens han deixat, no puguin veure la realització, difícil però possible, de les seves esperances.

Sabem que els nacionalismes espanyol i català, no estan en condicions de conduir aquesta fase històrica. No ens enganyem sobre la diversa entitat d'aquests nacionalismes: uns, com el català o el basc, es reconeixen com a tals sincerament. Els altres com l'espanyol s'ignoren, perquè no tenen necessitat de dir-se nacionalistes. Més ben dit, deriven la seva força del fet que no els cal denominar-se així.

Per tant, no exigim a cap nacionalista que deixi de considerar-se nacionalista per acompanyar-nos cap al nostre viatge tranquil·lament plural. Simplement els diem que el nostre projecte és federal, els diem quin és l'horitzó final del trajecte. I els diem que si no és per arreglar els barris, integrar bé la immigració, donar seguretat al poble en el dia a dia, i millorar de debò l'educació i la salut, i si no entenen que la natura, avui, no està garantida en la seva integritat sense determinats comportaments de la humanitat, no podrem anar junts.

Aquest congrés ha posat les bases per avançar, durant quatre anys en aquesta direcció. A reveure doncs. Ara a descansar i demà a pensar des d'una posició més alta, més sòlida, més a prop del cel que volem tocar amb les mans. Fins demà!